

A. Lilou

Waanzinnige
verlangens

ISBN 9789464851908

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke (elektronische of mechanische) wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Je denkt elkaar verloren te
zijn, maar is dat wel zo?

Proloog

‘Lief, ik ben tevreden over de keuze die we gemaakt hebben,’ humde June, terwijl ze de weg in het oog hield. ‘Ik kijk al uit naar het moment waarop ze de babykamer komen leveren.’ Ellie zag June glimlachen. ‘Al ben ik vooral blij dat je een stap opzij hebt gezet op het werk,’ ging June verder. ‘Het zijn erg drukke weken geweest. Jij moet nu denken aan jezelf en ons kindje.’

June zette de grote koplampen aan. Er hing een dikke laag mist, waardoor ze haast niets voor zich konden zien. De beginnende schemering maakte het er ook niet beter op. De verlichting op de baan zorgde niet voor een betere zichtbaarheid, zeker niet wanneer June de afrit verliet. De open velden maakten het mistig weer erger.

‘Ik weet het,’ gaf Ellie toe. ‘De vermoeidheid begint weer toe te slaan, net als in het begin van de zwangerschap, dat voel ik. Ook de pijn in mijn rug maakt dat het zwaarder wordt.’ Ze streeelde over haar bolle buik en telde in gedachten af naar de bevalling. *Nog twaalf weken en dan ben je bij ons.*

‘Zullen we volgende week enkele dagen naar ons vakantie huisje gaan?’ vroeg June enthousiast, terwijl ze vluchtig naar de snelheidsmeter keek, die dertig kilometer per uur aangaf. ‘Dan kunnen we nog enkele zaken rustig bespreken en in orde maken zoals de geboortekaartjes en suikerboontjes.’ Ellie knikte en dacht aan enkele catalogussen die ze had doorbladerd. Er waren er een aantal die ze mooi vond.

Samen met June keek ze aandachtig naar de baan. Het slechte weer gaf haar een ongemakkelijk gevoel. Ze kreeg kippenvel op haar armen en voelde haar maag samentrekken. Daardoor speelde ze zenuwachtig met haar duim en wijsvinger.

‘We zijn bijna thuis,’ stelde June haar gerust. Ze nam een scherpe bocht naar links, toen plots een tegenligger recht op hun af reed.

‘Schat! Pas op!’ June draaide het stuur naar de andere richting, terwijl ze het rempedaal met volle voet indrukte. Er klonk een oorverdovend geluid, gevolgd door piepende banden als de tegenligger hetzelfde probeerde, in de andere richting. Helaas was er geen vangrail om de klap tegen te houden. Hun auto dook met volle snelheid, de gracht in.

1

Ellie

De zon weerkaatste op het meer waardoor de kilte van de vroege morgen verdween. De groene bladeren aan de takken zwierden sierlijk heen en weer. Hun ritselende geluid was het enige dat je kon horen. Ellie sloot haar ogen en genoot van de stilte om haar heen.

'Neemt u, Ellie Bogaerts...' Een herinnering kwam in haar op. *'Ja, ik wil.'* Er klinkt een oorverdovend applaus wanneer mijn blik vluchtig naar mijn schoonouders en schoonbroer gaat. Ik kan nog

steeds niet geloven wat er zonet gebeurde, maar als ik naar mijn vrouw kijk, dan realiseer ik me dat het allemaal echt is. Ik, Ellie Bogaerts ben zonet getrouwd met June Jacobs, de vrouw van mijn leven. Ellie trok haar neus op als de mooie gedachte verdween. Toen ze enkele maanden geleden wakker werd in het ziekenhuis, was ze overdonderd met angst.

‘Waar is June? Mijn baby? Is alles oké met haar?’ Ik word bang als ik de leegte in hun ogen zie. ‘Ik wil mijn vrouw zien, nu!’

‘June! Cleo!’ Ellie greep haar buik vast, die leeg aanvoelde. Vervolgens keek ze rondom haar, om vast te stellen dat er niemand was. Ze was helemaal alleen. Ze beleefde de herinnering zo intens waardoor ze het verschil tussen het heden en verleden niet altijd opmerkte. Haar hartslag verhoogde en ze hoorde de scherpe pieptonen van machines waar ze aan lag in het ziekenhuis. Die piepton bleef haar nog altijd achtervolgen. Ellie kreeg het moeilijk en voelde de tranen opkomen. De emoties maakten plaats voor kwaadheid, want ze voelde opnieuw hoe machteloos ze was.

‘Het spijt me om u dit mee te delen, maar ze hebben het niet gehaald.’

De ontkenning, de woede, de hysterie die Ellie tot waanzin bracht, tot het moment waarop ze haar met man en macht in bedwang moesten houden en een kalmeermiddel gaven. Daarna gebeurde alles in een waas, met hier en daar momenten die ze zich amper kon herinneren. Net als toen het ongeluk gebeurde. De tegenligger, de knal, de... niets meer.

Ellie schrok toen Churchill op haar schoot sprong. Hij hief zijn kop op en probeerde haar met zijn neus aan te raken. Het was alsof hij wilde dat hij de wartaal in haar hoofd kon doen verdwijnen met zijn snuit als toverstaf.

‘Kom hier jij,’ nam ze hem knus in haar armen.

Toen Ellie verhuisde naar hun vakantiehuisje in de Kempen, was het zowel voor haar als voor Churchill een grote aanpassing. Desondanks was dat wel wat Ellie nodig had. Rust, van iedereen weg. Ze kon de confrontatie niet aan, niet met de mensen en niet met de plaatsen, die haar continue deden denken aan June. Daarom had ze besloten om weg te gaan en sindsdien vertoefde ze samen met de kat in een houten hut, midden in een bos met uitzicht op een meer. Ondanks meerdere pogingen van Olivier en zijn ouders om haar terug dichterbij hen te hebben, negeerde Ellie het en had ze enkel nog contact met Alex en Dirk. Alex kwam wekelijks boodschappen brengen, maar daar bleef het ook bij. De communicatie verliep kort en bondig. Ellie was een einzelgänger geworden, iemand die liever eenzaam en gebroken door het leven ging, dan de strijd met zichzelf aan te gaan om te genieten van het verdere leven.

De middagzon en de tropische temperaturen zorgden dat Ellie niet langer op de houten bank bleef zitten, maar naar binnen ging om het middageten klaar te maken.

‘Kom je mee,’ moedigde ze Churchill aan. ‘Ik ga eerst nog wat tomaten uit de moestuin halen.’ Naast de hut had ze, mede dankzij Dirk, een moestuin en kippenren geplaatst. De twee kippen kakelden toen ze dichterbij kwam om een tomaat in hun ren te smijten. Ze nam wat graan mee uit de kleine schuur en smeeet het in de ren. Vluchtig joeg ze Churchill met haar hand weg. Zijn staart lag heen en weer te zwiepen en hij stond klaar om één van de kippen aan te vallen.

‘Church, durf niet,’ wierp ze hem een kwade blik toe. Hij zou ze geen kwaad doen, enkel spelen, maar kippen konden niet tegen stress en al zeker niet tegen een harig dik beest als Churchill. Gelukkig had er nog geen enkel ander dier de kippen aangevallen. In het bos waren vossen en steenmarters, die zouden wel een kip lusten.

Ik zie hoe Churchill onrustig heen en weer door het raam kijkt, grommend en zenuwslopend. Wanneer ik kijk, zie ik een roofvogel op de buitentafel, klaar om aan te vallen en één van de kippen te nemen. Zo snel ik kan, open ik de schuifdeur en laat hem schrikken door geluiden te maken.

Churchill had hun leven gered, Vanaf dat moment stond er een vogelverschrikker naast het kippenhok en had Ellie extra draad boven de ren gespannen zodat roofdieren er moeilijker in konden. Dirk had haar hiermee geholpen, net als met de moestuin, waar hij geregeld voor langskwam. Maar net als bij Alex, waren de gesprekken kort en zakelijk. Hij had meerdere pogingen ondernomen om tot Ellie door te dringen, zonder succes.

‘Als je nog één poging waagt dan moet je niet meer komen,’
had ze hem de laatste keer duidelijk gemaakt.

Churchill sprong op het werkblad van de keuken, die zich links naast de voordeur bevond. De hut was klein, maar groot genoeg voor hun twee. Rechts van de deur stond een boekenkast en een bureau, waar June soms aan werkte. Net als in Brussel was de inrichting sober, zwart en wit. Verder stond er een eettafel met vier stoelen, een grote open haard en een zithoek. Daar zat Ellie het meest, met haar e-reader of kijkend naar televisie. De slaapkamer had naast een tweepersoonsbed, een open dressing met een groot raam dat een prachtig uitzicht gaf op het meer. De badkamer was klein, maar had alles wat Ellie nodig had.

‘Nee, ga daar af,’ mopperde Ellie, terwijl ze een blik tonijn opende. Churchill kon zich niet meer beheersen en deed onweerstaanbare pogingen zodra hij de vis rook. Uit de keukenkast haalde ze een bakje en schepte er wat tonijn in, om het daarna op de grond te zetten. Churchill sprong van het aanrecht en likte het bakje gulzig leeg.

De overgebleven stukken tonijn deed ze in een kom met gesneden tomaten en wat verse kruiden.

Ellie nestelde zich in de zetel en zette de televisie aan om naar het nieuws te kijken. Het duurde niet lang of Churchill kwam erbij zitten. Ze schudde haar hoofd en moest lachen.

‘Jij gulzigaard, je hebt net gehad.’ Hij keek haar aan met zijn helder blauwe ogen en likte met zijn tong over zijn bek, alsof hij nog niet genoeg had.

‘De onrustwekkende verdwijning van de jonge dame...’ Ellie keek op en hoorde de reporter vertellen over de verdwijning van een vrouw. ‘Ze heeft sinds eergisteren geen enkel teken van leven meer gegeven, waardoor haar verloofde de politie heeft ingeschakeld toen hij...’ Zonder al teveel belangstelling at Ellie verder en gaf ze Churchill nog een stukje tonijn. Abrupt stopte ze met eten toen plots een foto van de dame in beeld werd gebracht. Ellie liet haar vork vallen en voelde een nare spanning in haar lichaam. *Ik ken die van ergens*, was haar eerste gedachte. *Nee, dat kan niet, of wel?* Ellie negeerde de gedachte. *Ik ken die vrouw niet*. Het nieuwsbericht maakte haar nerveus. Het eten beviel haar plots niet meer. Ze zette de kom op de grond en liet Churchill de rest opeten. Ze voelde een koude rilling over haar heen gaan en friemelde aan haar vingers. Het zweet plakte aan haar shirt. Ellie wist niet waarom ze zich plots zo voelde, maar ze vond het niet prettig. Daarom zette ze de televisie uit en probeerde het nare gevoel weg te mediteren door haar ogen te sluiten.

De meditatie oefening had haar tot rust gebracht. Intussen was Churchill aan het likkenbaarden op de schouw boven de open haard. Ze keek naar hem en vervolgens naar de kom die hij helemaal had uitgelikt. Triomfantelijk staarde hij haar aan en tuurde nadien naast hem waar enkele foto’s en beeldjes stonden.

Ellie begreep niet hoe het kon dat een beest zo doelbewust kon aantonen wat je nodig had.

Op de schouw stonden er twee fotokaders. Eén van June en de andere van Cleo, hun dochter.

‘Ben je zeker dat je haar niet wil vasthouden?’ De herinnering van toen ze Cleo voor het laatst zag maakte haar verdrietig, maar Ellie had geen spijt dat ze haar niet had vastgehouden. *‘Waarom zou ik me nog meer hechten aan haar terwijl ik afscheid moet nemen? Nee, ik blijf bij mijn beslissing. Ik wil afscheid nemen van Cleo op mijn manier.’* En dat deed ze ook. Ellie mocht Cleo geregeld bij haar houden in de kamer tot wanneer de begrafenisondernemer haar zou ophalen. Het verplegend personeel bracht het kleine meisje in een houten wiegje. Waarvan de bodembedekking was gevuld met ijszakken, zodat het kleine lijfje koel bleef. *‘Zorg goed voor elkaar hierboven, June en jij,’* sprak Ellie zacht tegen haar dochter. *‘Mama zal jullie nooit vergeten. Jullie blijven voor altijd in mijn hart.’* Ellie zuchtte, terwijl ze terug dacht aan die laatste woorden.

De foto, die de verpleegster had genomen met haar toestemming, bood haar troost. Met haar linkerhand aaide ze over de kop van de kat, terwijl ze verder keek naar de foto’s van haar twee geliefden. De tranen stonden in haar ogen, maar ze hilde niet. Niet meer sinds de dag dat ze het nieuws te horen had gekregen dat ze het auto ongeluk niet hadden overleefd. Er blokkeerde iets in haar, waardoor ze niet kon huilen.

Met de top van haar wijsvinger streefde ze over de foto van June, alsof het een herkenbaar gevoel opwakkerde, wanneer June strelend over haar wang wreef en haar gerust stelde. Het veilige gevoel dat ze haar altijd gaf, had ze niet meer. Ellie leefde continue in angst, onzekerheid en eenzaamheid, zoals vroeger met Jeroen. De hoop en het geloof in een positievere toekomst hadden haar de nodige zet gegeven om door te gaan in het leven. Dankzij die hoop leerde ze June kennen en leefde ze een prachtig leven met haar geliefde en een mooie dochter op komst. Die hoop was er niet meer en ze had ook geen zin om het leven terug op te pakken... Het leven ging zijn gangetje, eenzaam in een hut en met Churchill.

2

June

De lichte schemering van de lamp aan het plafond was het enige licht in de duisternis waar June zich in bevond. Ze had geen beseft van tijd, al vermoedde ze dat het zomer was.

Er was een raampje, maar die was dicht getimmerd met hout. De muren voelden vochtig aan en soms zag June druppels naar beneden vallen. De druppels deden haar denken aan de begintijd dat ze hier zat.

‘Laat me gaan, alstublieft! Ik zal niets vertellen, maar laat me gaan.’ Huilend, krijsend en volhardend bleef ze smeken, maar het haalde niets uit. Hij zou haar nooit laten gaan.

Buiten een matras op de grond en een stoel was er niets tastbaars in de ruimte. In het begin liet hij express een mes achter of een kam, zelfs een bord en een touw. Ieder object was een perfect voorwerp om zichzelf iets aan te doen, maar June deed niets.

‘Waarom laat je me gewoon niet dood gaan,’ vroeg ze vaak huilend.

Naarmate de tijd verstreek en haar smeekbedes mislukten kreeg June door dat dit deel van zijn plan was. Hij had alles nog altijd onder controle. Ook haar leven.

June staaarde naar het plafond en dacht aan niets in het bijzonder. Het denken had ze opgegeven. Ze leefde als een lappenpop en onderging zijn praktijken zonder tegenwerken. Enkel het idee dat het voorgoed gedaan zou zijn, gaf haar een sprankel hoop.

Ondanks de drukkende en vochtige ruimte, drong de kilte door tot in haar botten en rilde ze. Er lag niets op het matras om haar warm te houden, geen deken of laken. Die kreeg ze pas als ze flink geweest was en vastgebonden lag. Op die manier kon June geen stomme dingen doen, want ze had al eens een poging gewaagd om zichzelf van het leven te beroven.

Het witte laken zit strak rond mijn nek. Telkens span ik hem op wanneer ik haar roerloos en bebloed zie zitten op de passagiersstoel. Ze is dood! Mijn lieve Ellie is er niet meer... en ons ongeboren kind. Ik neem het laken nog steviger vast en hoest. Met mijn tanden hard op elkaar, bijt ik volhardend verder. Ik wil dood! De stof neem ik nog strakker om mijn handen en ik ga door, steeds opnieuw tot ik zwarte vlekken zie...

Ze keek uit haar ooghoek toen ze hoorde hoe de sleutels in het slot werden gestoken. Roerloos bleef ze liggen en deed geen moeite om zich recht te zetten.

‘Sta op,’ beval hij, ‘eet.’ Hij zette een bord naast haar neer met een flesje water. June sloot haar ogen en deed of ze hem niet hoorde. Plotseling schrok ze toen hij haar benen vast nam en tegen het matras schopte.

‘Eten, nu!’ Zwijgend ging June in kleermakerszit zitten. Ze nam een hap van de boterham die hij gesmeerd had met smeerkaas. Daarna legde ze hem terug neer.

‘Ik heb geen honger meer,’ mompelde ze ongeïnteresseerd. Het flesje water liet ze voor wat het was, ook al had ze een droge mond.

‘Toch altijd hetzelfde met jou,’ gromde hij, haar bij de haren vastgrijpend. ‘Moet ik je er nu telkens op wijzen dat je alles gaat opeten en opdinken stomme geit!’ June probeerde hem weg te duwen, het deed pijn toen hij wat van haar haren uitrukte. Hij smeed haar met een harde duw terug op het matras.

‘Eten!’

Dit scenario gebeurde geregeld wanneer hij eten en drinken kwam brengen. June vertikte het om te eten als hij erop stond te kijken. Toch vond hij telkens een manier om haar te doen eten, als het niet met woorden lukte dan wel met de harde hand.

Hij bindt me vast na een hysterische aanval. Ik zit hier nu al... geen idee hoe lang. Het besef van tijd heb ik niet meer.

‘Je gaat eten, al moet ik het er in proppen.’ Ik denk dat hij bluft, maar ik heb hem nooit zien bluffen. Met zijn volle vuist slaat hij me enkele keren op mijn wang. De pijn is hard en neemt al mijn krachten weg om verder te protesteren. Hij opent brutaal mijn mond en steekt er een koud metalen voorwerp in waardoor mijn mond niet meer toe kan. Ik voel me terug een slaaf, zijn slaaf. Het eten dat ik niet wil, steekt hij in mijn mond, maar omdat ik niet kan kauwen verslik ik me in de brokken die door mijn keel gaan. ‘Slikken geit,’ snauwt hij. ‘Je weet van jezelf hoe goed je kan slikken.’

Het flesje water en de boterham waren op. Tegen haar wil, maar hoe kon het ook anders? Hij had de touwtjes weer in handen en June was machteloos, zoals altijd.

‘En nu wassen,’ commandeerde hij als vervolgens. Hij zette de waskom voor haar neer. ‘Kleed je uit.’ Hij keek haar met een arrogante blik aan en ging op de kapotte stoel zitten. June bleef zitten. ‘Is het nog voor vandaag?’ zei hij ongeduldig. Hij schopte hard met zijn voet tegen het uiteinde van het matras. Als een marionet, waar hij de touwtjes van vast hield, stond ze recht en deed haar kleren één voor één uit. Ze keek voor zich, zonder nadenken. De schaamte om dit voor hem te doen, voelde ze allang niet meer.

Het water voelde koud aan, warm water zou hij haar niet gunnen. Met het natte washandje maakte ze haar armen,

schouders, borsten en buik nat. Daarna nam ze de handdoek om zich droog te deppen.

‘Doe je benen op,’ beval hij plots. June pruttelde niet tegen en spreidde haar benen. Hij kwam van zijn stoel en streek met zijn ruwe hand over haar schaamstreek. ‘Mmmm,’ gromde hij. ‘Scheren die kut.’ June keek hem niet aan en knikte enkel. ‘En, net als vorige keer,’ ging hij vastberaden verder, ‘ga ik je scheren.’

Voor de zoveelste keer moet ik mij scheren op zijn bevel. Hij vindt het opwindend om te kijken hoe ik het doe. Ik walg ervan, net als alle andere dingen die hij met mij doet. Het scheren is erg vernederend. Ik kan het niet meer en pik het niet langer.

Met een vastberaden blik kijk ik hem aan en zeg: ‘Nee Ben, ik wil het niet meer.’ Zonder nadenken kras ik met volle macht in mijn polsen, niet diep, maar wel hard. Plots wordt het zwart voor mijn ogen... Ik had te diep gesneden.

‘Trouwens,’ zei hij gehaast toen hij de trap op ging. ‘Ik had wat gezelschap voor jou geregeld, maar dat is jammer genoeg wat anders gelopen.’ June begreep niet wat hij hiermee wou zeggen. Het boeide haar ook niet. ‘Als die stomme...’ hoorde ze hem mompelen.

Ze ging op het vuile matras liggen en staarde terug naar het plafond, wachtend op... haar dood.

3

Ellie

De warme temperaturen van de voorbije dagen hadden hun record verbroken, maar werden vanmorgen verstoord door een zwaar onweer. Het regende hard, met onophoudelijke bliksemflitsen en de donder die af en toe van zich liet horen. Ellie zat onrustig op de bank met Churchill, die spinnend op haar benen lag. Ze hield niet van bliksem, maar het waren de rommelende harde donderslagen die haar nerveus maakten. Ze verstarde bij iedere galm die ze hoorde. Met haar ogen gesloten, probeerde ze de focus te houden op het gespin van de kat.

Ellie keek op toen ze het vensterraam opendeed en er een briesje binnenwaaide. De geur van regen drong naar binnen. Vluchtig keek ze naar het kippenhok om te zien of alles goed was met de

kippen, maar ze zaten in hun hok, schuilend voor de regen. Ze lachte even, toen Churchill een poging deed om naar buiten te gaan, maar zodra zijn poten nat werden, keerde hij zich om.

‘Vindt meneer het te nat om te gaan wandelen?’ zei ze op een klagende toon. Hij keek haar aan met zijn blauwe ogen en sprong vervolgens op de bank om zich rollend neer te leggen om te rusten. Ellie schrok toen er plots op de deur werd geklopt. *Wie zou dat nu zijn?* vroeg ze zich af, terwijl ze het vensterraam op een kier liet staan. Niet wetend wie er onverwachts langs zou komen, deed ze de voordeur open. Ze keek verbaasd naar de vrouw, die voor haar stond met een doorweekte regenjas.

‘Bent u Ellie Bogaerts?’ Ze knikte, maar vond het heel vervelend dat die naam gebruikt werd. Haar naam was Ellie Jacobs en die wou ze behouden, ook na de dood van June.

‘Ik ben hoofdinspecteur Mia Rossiers, ik onderzoek een moordzaak en zou u hierover enkele vragen willen stellen.’ *Een moordzaak?* dacht Ellie verwonderd, terwijl ze de inspecteur aankeek. Ze leek meer op een natte dweil dan iemand die moordenaars opspoorde. Niet wetende wat er van te denken, liet Ellie de vrouw binnen.

‘Moet ik mijn schoenen uitdoen?’ vroeg de hoofdinspecteur, terwijl ze haar regenjas open ritste. Ellie keek naar de dikke wandelschoenen en kon moeilijk vatten hoe je zulke schoenen met dit tropische weer kon aanhouden.

‘Nee hou ze maar aan.’ De druppels vielen van de jas op de grond. Onopvallend keek Ellie naar de vrouw. Ze vond haar niet

onmiddellijk aantrekkelijk. Haar haren waren samengebonden in een staart en waren nat. Het was alsof ze in geen jaren meer gekleurd waren, want de uiteindes waren blond, maar de uitgroei was bruin. De kleren die ze droeg waren niet modieus, eerder los en gemakkelijk.

‘Ga maar zitten,’ gebaarde Ellie. ‘Wilt u iets drinken?’

‘Nee bedankt.’ Mia nam plaats op één van de stoelen en haalde een notitieboekje en pen uit haar jaszak. Ellie ging rechtover haar zitten en vouwde haar handen in elkaar. Het ongemakkelijk gevoel was nog steeds aanwezig, waardoor ze stiekem verlangde naar wat meditatie oefeningen.

‘Ik neem aan dat u de voorbije dagen naar het nieuws hebt gekeken en iets gehoord hebt over de moord die gebeurd is.’

‘Nee, niet echt.’ Sinds het nieuwsbericht, dat ze vluchtig had gehoord over een plotselinge verdwijning, had ze de televisie niet meer opgezet.

‘Ik kijk nauwelijks naar het journaal.’ Ellie prutste bescheiden aan een scheurtje die ze voelde aan de nagel van haar middenvinger, het stoorde.

‘Zegt de naam Stien Vermeulen u iets?’ Ellie dacht na, maar kon niet onmiddellijk op iets komen waar ze de naam van kende.

‘Nee, niet direct. Moet ik haar dan kennen?’ Mia noteerde een aantal zaken neer. Er hing een stilte die Ellie nog nerveuzer maakte.

‘Waar gaat dit eigenlijk over?’ vroeg ze ongeduldig. ‘Want wat het ook is,’ ging ze verder, ‘ik heb er niets mee te maken.’ Het

stoorde haar dat er niet alleen een wildvreemde vrouw voor haar deur stond, maar ook dat haar rust en veilige aard verstoord werden door iets waar ze niets mee te maken kon hebben.

De vrouw keek haar aan en het was de eerste keer dat Ellie zag dat ze donkerblauwe ogen. Ze leken op die van... *June*. Die gedachte bracht haar nog meer van slag. Ellie ontweek de blik en keek naar de openhaard waar de ingekaderde foto van June stond.

‘Sorry,’ veranderde ze van toon. ‘Ik wou niet onbeschoft doen of...’

‘Het is oké,’ antwoordde Mia begripvol. Ellie voelde zich rustig worden, voor even althans. Wanneer Mia haar vertelde dat Stien het hoofd was ingeslagen door een knuppel en dood werd achtergelaten in een bos, gaf het haar de nodige rillingen. Ze kon zich moeilijk voorstellen hoe de laatste seconden van deze jonge dame waren geweest, eenzaam en bang.

‘Mevrouw Vermeulen werkte als model in het modebedrijf waar u mede-eigenaar was. Kan u mij vertellen waarom u zegt dat u haar niet kende?’ Ellie slikte en kon niet onmiddellijk verklaren waarom de naam haar niets zei.

‘Misschien is ze aangenomen geweest door de nieuwe eigenaar, Henk. Hij kan u waarschijnlijk verder helpen.’ Ellie had haar gescheurde nagel er inmiddels bijna volledig afgetrokken. Ze voelde zich klem, omdat het leek alsof zij beschuldigd werd, want de hoofdinspecteur keek haar achterdochtig aan.

‘In de dossiers die ik heb nagekeken,’ vertelde Mia overtuigd, terwijl ze in haar notitieboekje bladerde, ‘is Stien aangenomen in de periode dat u modellen aannam. U hebt haar aangenomen, want op het contract staat zowel haar handtekening, als die van mevrouw Jacobs en van u. Aangezien mevrouw Jacobs overleden is, blijft u als enige over.’ Ellie perste haar lippen op elkaar. De harde woorden dat haar echtgenote overleden was, leken nog steeds te moeilijk om aan te horen.

‘Heeft u soms een foto?’ vroeg Ellie onrustig. ‘In de periode dat ik mee in het bedrijf ben gestapt, heb ik honderden modellen over de vloer gehad. Waarvan maar een veertigtal die ik werkelijk heb aangenomen. De naam zegt me niets, omdat het misschien mijn partner was die haar heeft aangenomen. Mijn handtekening op dat papier toont enkel aan dat ik mijn echtgenote vertrouwde als zij iemand in dienst nam.’ Dat laatste sprak ze op een ernstige en kordate toon uit. Alsof ze de hoofdinspecteur duidelijk wou maken dat ze te snel conclusies trok, zonder te weten wat er concreet gebeurde. Mia keek haar met dezelfde ondoordringbare blik aan. Haar wallen en rimpels verrieden dat ze de veertig voorbij was, maar daar dacht Ellie niet verder over na. Zij wou enkel dat ze op een rechtvaardige manier behandeld werd en niet met de vinger gewezen werd om iets waar ze niets mee te maken had.

‘Dit is ze.’ Mia toonde een foto op haar smartphone. Het was een foto van op de sociale media, eentje die ze gebruikt hadden

voor het opsporingsbericht, maar ook diegene die op haar sollicitatie brief plakte. Ellie herkende haar direct en huiverde bij het doordringende stemmetje in haar hoofd. *Zie je wel.*

‘Ik heb haar inderdaad gezien, maar enkel via foto, want het was June die haar heeft aangenomen.’ herinnerde Ellie luidop. ‘Ik was zwanger en veel misselijk tijdens de eerste weken van de zwangerschap. Doordat ik net mee in het bedrijf was gestapt en een nieuwe wending wou geven aan het bedrijf, namen we in die periode nieuwe modellen aan. Ik stond in voor de gesprekken, maar er waren dagen dat ik niet kon komen omdat ik te ziek was.’ Ellie stopte even. De beelden terug voor ogen zien van die periode maakte het moeilijk voor haar. Een wonde die opnieuw werd opengescheurd. De zwangerschap, de vreugde, de kwaaltjes, de bezorgdheid... maar vooral June en Cleo. Het maakte haar emotioneel, al probeerde ze volhardend verder te gaan met haar verhaal. ‘June nam een aantal gesprekken van mij over. Zij was strenger dan ik, dus gebeurde het niet dikwijls dat zij iemand aannam, maar als dat gebeurde dan wist ik dat het model capaciteiten had die voldeden aan June haar eisen. Daarom vertrouwde ik blindelings op de handelingen van mijn vrouw en ondertekende ik de contracten, ook al had ik enkele modellen niet persoonlijk gesproken. Stien was daar een van.’ Ellie verbrak het gesprek door van tafel weg te lopen richting het raam.

‘Ik weet nog dat ik me die avond, toen June thuis kwam, neerslachtig en moe voelde. De misselijkheid hield aan en het woog zwaar door. June was altijd bezorgd om het welzijn van mij en de baby. Ze deed alles wat ze kon om ons een goed gevoel te geven. Samen zijn we die avond nog naar de Kust gereden. Ik wou eerst niet, maar June bleef aandringen. Ze vond dat ik me moest herpakken en dacht dat de zeelucht me deugd zou doen.’ Ellie keek naar buiten. De kippen waren vrolijk aan het rondscharrelen. ‘We reden naar zee en onderweg belde ze enkele hotels op om te vragen of ze nog een kamer vrij hadden. Bij het derde hotel kreeg ze het op haar heupen omdat er geen plaats meer was. Daarom belde ze naar het duurste hotel in de omgeving en boekte de grootste suite die ze hadden.’ Ze glimlachte bij de mooie herinnering. Na een avondwandeling op het strand doken ze samen in een warm bad, en beleefden ze een liefdevolle nacht. Het wakkerde intense oude prikkelingen aan, waardoor ze het plots warm kreeg.

‘Waarom is deze herinnering gekoppeld aan Stien?’ bracht Mia haar terug in de realiteit. De warmte verdween toen Ellie het koude handvat van het vensterraam vast greep om hem toe te klikken. Het briesje die ze voelde zorgde voor koude rillingen aan haar benen. Abrupt draaide Ellie zich om en ging terug rechtover de inspecteur zitten.

‘June vertelde mij in de loop van die nacht dat ze een goed gevoel had bij het model dat gesolliciteerd had. Via haar smartphone toonde ze mij enkele foto’s, waaronder ook haar

sollicitatie brief. Stien was begin de twintig en had een mooi charisma. Haar donkere krullen, licht getinte huid en vrouwelijke rondingen gaven haar een unieke uitstraling. Ze toonde dat ze hield van zichzelf, ook al was ze geen stereotype model,' ging Ellie verder. 'Toen we na ons verblijf terug in België waren, heb ik het contract dat June had opgesteld ondertekend. Stien kwam die enkele dagen later ondertekenen bij June, maar ik heb Stien nooit persoonlijk gezien of gesproken.' Mia noteerde alles wat er werd gezegd. Af en toe richtte ze haar blik op Ellie, zonder enige uitdrukking van emotie. Ook Ellie bleef Mia onopvallend bestuderen, maar het wekte niets ongewoons in haar op. Integendeel, Mia was helemaal niet het type vrouw waar zij voor viel. Zij straalde nonchalance uit, vooral in haar manier van kleding. Ze had brede heupen, merkte Ellie op toen Mia rechtstond. Misschien droeg ze daarom losse kleren. *Wat sta je zo te staren naar haar? Sta recht en...* Ellie stond recht en dacht dat het gesprek over was.

'Woon je hier helemaal alleen?' vroeg Mia belangstellend. Ellie knikte zonder erbij stil te staan dat ze hier echt helemaal alleen was, op Churchill en de vakantiegangers na, die sporadisch in hun vakantiehuisje kwamen vertoeven. Verder was er niemand in een straal van minstens vijf kilometer. Als ze hulp nodig had dan kon ze iemand opbellen, maar buiten dat had ze er geen behoefte aan om mensen rondom haar te hebben. *Waarom vraagt ze dit?* kwam plots in haar op. *Misschien is er wel een verband?* Ellie

durfde het bijna niet vragen. Ze trippelde van de ene voet op de andere, terwijl Mia rondkeek van op haar plaats.

‘Is er een verband met haar modellenwerk en de moord?’ Zo het was eruit. Ellie had al spijt dat ze de vraag gesteld had, bang om wat zou komen.

‘Momenteel niet, maar we sluiten het niet uit.’

‘Heeft Henk er iets mee te maken?’ De gescheurde nagel leek nog niet volledig weg, er hing nog wat vel aan en voorzichtig plukte Ellie het eraf.

‘Die hebben we ondervraagd, maar hij heeft een alibi. Hij was tijdens de verdwijning en de moord in het buitenland voor zaken.’ *Oef, wat een geluk.* Ellie nam diep adem en was opgelucht. ‘Als er een verband moest zijn dan hoort u mij nog wel.’ Daar twijfelde ze niet aan, jammer genoeg. Ondanks dat ze het zeer spijtig vond wat er gebeurd was, wilde ze niet verder meegesleurd worden in deze nare gebeurtenis. ‘Misschien,’ draaide Mia zich om, terwijl ze naar de voordeur stapte. ‘Misschien is het geen slecht idee om eens langs te gaan bij het modehuis?’ *Teruggaan... In nog geen duizend jaar.*

‘Waarom zou ik dat doen?’ snauwde Ellie.

‘Ik merkte aan de hand van enkele personen die ik al verhoord heb, dat ze veel aan jou hadden toen je nog voor het modehuis werkte. Misschien vertrouwen ze meer aan jou toe dan aan een wildvreemde zoals mij.’ Ellie snapte waar ze naartoe wilde, toch leek het haar niet waarschijnlijk dat haar aanwezigheid iets zou veranderen aan de zaak.

Toen Mia de woning verliet, regende het amper nog. Het idee dat Ellie zou terugkeren naar datgene waar ze de rug naar toegekeerd had, leek maar niet te verdwijnen.

Oude gewoontes kwamen terug, zoals het friemelen aan haar vingers en dat maakte haar onrustig. *Geen haar op mijn lijf die eraan denkt om terug te gaan*, overtuigde ze zichzelf volhardend.

Ellie liep naar de open haard en keek naar de foto van June. Het doortastend gevoel verdween zodra ze de glimlach van haar geliefde zag. *Ze hebben je nodig*, klonk een andere stem. Een stem die haar bekend voorkwam, haar eigen meelevende stem. *Jouw mensen hebben je nodig. Laat ze niet opnieuw in de steek.*